



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **TCF Vzduchotechnika s.r.o.**, se sídlem Průmyslová 920, Prachatice, zastoupené JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalované: **Okresní správa sociálního zabezpečení Prachatice**, se sídlem Nádražní 1121, Prachatice, o ochraně před nezákonným zásahem spočívajícím v uložení opatření k nápravě protokolem o kontrole č. 242/19/337 ze dne 3. 7. 2019, č. j. 43005/013958/19/010/MK, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 12. 2019, č. j. 57 A 30/2019 - 49,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 12. 2019, č. j. 57 A 30/2019 - 49, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně dne 30. 9. 2019 napadla u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobou na ochranu před nezákonným zásahem opatření k nápravě, které jí žalovaná na základě § 15 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o provádění sociálního zabezpečení“), uložila v bodu 4 protokolu o kontrole č. 242/19/337 ze dne 3. 7. 2019, č. j. 43005/013958/19/010/MK (dále jen „protokol o kontrole“). Žalobkyně byla konkrétně povinna žalované předložit evidenční listy důchodového pojištění za roky 2017 a 2018 jednatele žalobkyně, Ing. Jiřího Malého, Ph.D., s tím, že do vyměřovacího základu měla žalobkyně zahrnout pojistnou částku ve výši 43.300 Kč za rok 2017 a 41.135 Kč za rok 2018 hrazenou žalobkyní na základě smlouvy o pojištění odpovědnosti

manažerů č. 2303030417 ze dne 18. 8. 2017, kterou žalobkyně uzavřela se společností Colonnade Insurance S.A.

[2] Žalobkyně se žalobou domáhala toho, aby soud označil výše uvedené opatření k nápravě za nezákonný zásah. Zároveň požadovala, aby soud žalované uložil povinnost obnovit stav před zásahem a aby jí zakázal tento zásah opakovat. Byla přesvědčena, že její žaloba byla podána včas, neboť před jejím podáním vyčkávala na vyřízení námitek, které proti protokolu o kontrole uplatnila v souladu s § 13 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), a které obdržela dne 6. 8. 2019.

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) žalobu odmítl. Dospěl k závěru, že uložené opatření k nápravě, které je obsaženo v protokolu o kontrole, je z materiálního hlediska správním rozhodnutím, proti kterému se měla žalobkyně správně bránit žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ačkoliv byl krajský soud povinen vyzvat žalobkyni k úpravě žalobního typu, neučinil tak, neboť žaloba byla dle jeho názoru podána opožděně. Protokol o kontrole byl žalobkyni doručen dne 3. 7. 2019, přičemž žaloba byla podána až dne 30. 9. 2019, tedy po uplynutí dvouměsíční doby stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Krajskému soudu bylo známo, že žalobkyně vyčkávala na vyřízení námitek uplatněných proti protokolu o kontrole, nicméně tato skutečnost neměla dle jeho názoru vliv na běh lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, jejíž zmeškání nelze prominout. Z tohoto důvodu soud nepovažoval za potřebné vyzývat žalobkyni k úpravě žaloby a žalobního petitu.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že byly naplněny důvody pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. V posuzované věci neexistoval přípustitelný nezákonný zásah a zároveň nebylo možné upravit žalobu na žalobu proti rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jelikož lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 3. 9. 2019.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka měla za to, že zvolila správný žalobní typ. Svůj názor podpořila odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 311/2016-58, v němž se soud zabýval povahou opatření k nápravě uloženého podle § 53 odst. 1 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), a dospěl k závěru, že proti takovému opatření není možné se bránit žalobou proti rozhodnutí, nýbrž zásahovou žalobou. Toto usnesení Nejvyššího správního soudu považuje stěžovatelka za příléhavé i pro nyní projednávanou věc. Byla rovněž přesvědčena, že lhůta k podání žaloby začala běžet až doručením „rozhodnutí“ o vyřízení námitek.

[7] Pokud by i přes výše uvedené stěžovatelka připustila, že závěr krajského soudu o předpokládaném žalobním typu byl správný, měla za to, že její žaloba byla podána včas. Ochrany práv se dle § 5 s. ř. s. lze ve správním soudnictví domáhat až po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Stěžovatelka je přesvědčena,

pokračování

že námitky uplatněné podle § 13 kontrolního řádu jsou jediným oprávněným prostředkem proti protokolu o kontrole, včetně opatření k nápravě v něm obsaženém. Z toho vyplývá, že žalobou proti rozhodnutí lze napadnout pouze rozhodnutí správního orgánu vydaného v posledním stupni. Stěžovatelka uvedla, že se ocitla v problematické pozici, neboť na jednu stranu jí hrozilo odmítnutí žaloby pro nevyčerpání oprávněných prostředků dle § 68 písm. a) s. ř. s. a na druhou stranu, pokud by vyčkávala na vyřízení námitek uplatněných proti závěrům uvedeným v protokolu o kontrole, odmítnutí žaloby pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nemůže jí proto být na újmu, že se proti opatření k nápravě obsaženému v protokolu o kontrole bránila podáním námitek coby řádného oprávněného prostředku podle kontrolního řádu.

[8] Stěžovatelka uzavřela, že lhůta pro podání žaloby začala běžet až dnem, kdy jí bylo sděleno vyřízení námitek, tedy dnem 6. 8. 2019, a žaloba byla proto podána včas. Krajský soud tak byl dle názoru stěžovatelky povinen buďto žalobu meritorně projednat jako žalobu na nezákonný zásah anebo vyzvat stěžovatelku k úpravě žaloby a žalobního petitu, aby ji mohl meritorně projednat jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že trvá na oprávněnosti uložených opatření k nápravě a ztotožňuje se se závěry obsaženými v napadeném usnesení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Soud na úvod předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatelka kasační stížností napadla výrok rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze opřít, jak to i stěžovatelka činí, pouze o důvody nezákonnosti tohoto usnesení dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Asz 33/2004 - 98). Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu je tak jen a pouze otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] V nyní projednávané věci je potřeba posoudit, zda se stěžovatelka měla proti opatření uloženému v rámci kontroly namísto žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správně bránit žalobou proti rozhodnutí, a od jakého okamžiku začala plynout lhůta pro podání žaloby, tedy zda ode dne obdržení protokolu o kontrole obsahujícího uložené opatření k nápravě či zda teprve ode dne, kdy se stěžovatelka dozvěděla o zamítnutí jejích námitek uplatněných proti protokolu o kontrole. Soud se nejprve bude zabývat povahou těchto uložených opatření.

[14] Podle § 15 odst. 1 zákona o provádění sociálního zabezpečení, jsou pověřeni zaměstnanci orgánů sociálního zabezpečení „*oprávněni kontrolovat plnění povinností*

uložených zaměstnavatelům a osobám samostatně výdělečně činným tímto zákonem a zákonem o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti; k odstranění zjištěných nedostatků jsou oprávněni ukládat opatření k nápravě ve stanovené lhůtě. Zaměstnavatelé a osoby samostatně výdělečně činné jsou povinni plnit opatření k nápravě ve stanovené lhůtě.“

[15] Proces kontroly podle kontrolního řádu sám o sobě nemá charakter správního řízení, které by směřovalo k vydání správního rozhodnutí (čímž není vyloučeno, že se kontrolní protokol posléze stane podkladem pro zahájení správního řízení, např. o spáchání přestupku). Kontrolní řád přitom neobsahuje žádné ustanovení o opatřeních k nápravě (s výjimkou § 19 vztahujícího se na kontrolu výkonu státní správy), ale hovoří jen o uvedení nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny. Do práv a povinností kontrolovaných subjektů tak samotný protokol o kontrole nijak nezasahuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 182/2014 - 34). Samotná kontrolní zjištění, zachycená v protokolu o kontrole, z povahy věci nemohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť jimi v této fázi k žádnému zásahu do práv nedochází; tato zjištění a závěry z nich vyplývající nejsou bez dalšího samostatně vykonatelné ani způsobilé vyvolat samy o sobě jakékoliv jiné právní následky, jež by znamenaly újmu pro jejich adresáta (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 3 As 61/2018 - 32).

[16] Zvláštní kategorií ovšem je institut opatření k nápravě, jímž se přímo ukládá povinnost kontrolovanému subjektu a stanoví lhůta k jejímu splnění, který je upraven ve zvláštních předpisech. Je tomu tak např. v nyní posuzovaném § 15 odst. 1 zákona o provádění sociálního zabezpečení, ale i ve stěžovatelkou zmíněném § 53 odst. 1 veterinárního zákona, nebo v § 98 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, či v § 110 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon).

[17] Rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že obecná východiska týkající se procesu kontroly nelze vztáhnout k případu, kdy je v kontrolním protokolu ukládána kontrolovanému subjektu nějaká povinnost, tj. nejde o situaci, kdy protokol obsahuje toliko skutková zjištění plynoucí z provedené kontroly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 As 90/2011 - 42). Nejvyšší správní soud se přitom již dříve v rozsudku ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 As 13/2006 - 45, vyslovil ve prospěch soudního přezkumu takových aktů. Uvedl, že zní-li ustanovení zákona tak, že pověřená osoba písemně „uloží způsob a lhůtu“ k odstranění nedostatků, „nelze dospět k jinému závěru, než že jde o ukládání právní povinnosti cestou individuálního správního aktu - rozhodnutí. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že zákon zde explicitně o vydávání správního rozhodnutí nehovoří; podstatná je vždy materiální povaha správního aktu, nikoli jeho označení.“

[18] Stěžovatelka na podporu svého názoru, že opatření uložená kontrolním protokolem jsou nezákonným zásahem, uvedla usnesení Nejvyššího správního soudu Nad 311/2016-58, ve kterém soud konstatoval, že „opatření dle § 53 odst. 1 veterinárního zákona má povahu zásahu, který je možné napadnout žalobou dle § 82 a násl. s. ř. s. Obrana prostřednictvím tohoto institutu je rovněž z hlediska včasnosti účelnější, neboť soudu přísluší takovou žalobu projednat přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s.).“ Nejvyšší správní soud k tomu

pokračování

uvádí, že toto usnesení bylo dalším vývojem judikatury překonáno. Soud při posuzování sporné otázky vycházel z právního názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, ve věci „Kopřivnická vzorkovna“, ve kterém se zabýval charakterem souhlasů vydávaných podle stavebního zákona. Kasační soud upozorňuje, že závěry v tomto usnesení uvedené byly překonány následnou rozhodovací činností rozšířeného senátu, konkrétně závěry uvedenými v jeho usnesení ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43.

[19] Rozšířený senát v usnesení č. j. 1 As 436/2017 - 43 dospěl k závěru, že na rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze již klást tak vysoké formální požadavky, jako tomu bylo v jeho usnesení č. j. 2 As 86/2010 - 76. Odkázal přitom na své dřívější usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, ve věci „Výtka státnímu zástupci“. Konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. není totožné s rozhodnutím správního orgánu dle § 67 správního řádu, a uvedl, že *„[v] usnesení rozšířeného senátu ve věci ‚Krácení dotace‘ bylo vysvětleno, že v případě pochybností o naplnění formálního znaku hraničních či nestandardních úkonů pro jejich klasifikaci jako rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. má být upřednostněna právě možnost obrany proti takovým úkonům cestou žaloby proti rozhodnutí, a to proto, že právě toto řízení nejlépe naplňuje principy, na nichž je správní soudnictví v České republice vybudováno, zatímco řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem má pouze doplňkovou (subsidiární) povahu (...). K naplnění formálního znaku rozhodnutí tedy zpravidla postačuje to, aby založení, změna, zrušení nebo závazné určení práv individuálně určených jednotlivců (adresátů) bylo vtěleno do aktu správního orgánu, u něž je předepsána písemná forma a k jehož vydání je zákonem dána kompetence správního orgánu při splnění zákonem stanovených podmínek, které je správní orgán povinen posoudit.“* Současná rozhodovací praxe tak sice nadále posuzuje rozhodnutí správního orgánů při aplikaci § 65 s. ř. s. v intencích naplnění materiálně-formálních znaků, přičemž však do značné míry došlo k upozadění formální stránky rozhodnutí. Aktuální vývoj judikatury zároveň zdůrazňuje, že žaloba proti nezákonnému zásahu má pouze doplňkovou (subsidiární) povahu a adresáti práva mají co možná v nejvyšší možné míře využívat institut žaloby proti rozhodnutí, popř. proti nečinnosti správního orgánu.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěry uvedené v usnesení č. j. 1 As 436/2017 - 43 se použijí i na současný případ. Jelikož opatřením k nápravě byly stěžovatelce uloženy konkrétní povinnosti, při jejichž nesplnění ve stanovené lhůtě jí hrozily sankce v podobě spáchání přestupku [§ 54 odst. 3 písm. c) zákona o provádění sociálního zabezpečení], je na takovéto opatření k nápravě třeba nahlížet optikou § 65 s. ř. s. jako na rozhodnutí správního orgánu. To odpovídá i předchozí rozhodovací praxi, kdy Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 182/2014 - 34 uvedl, že uložení nápravných opatření představuje z materiálního hlediska rozhodnutí, které není součástí kontrolního protokolu, byť jej kontrolní orgán zanesl do stejného dokumentu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 105/2018 - 36).

[21] Než Nejvyšší správní soud přistoupí k posouzení druhé kasační námítky, považuje za nutné se zabývat otázkou, zda byl krajský soud povinen stěžovatelku vyzvat ke změně žalobního typu (petitu). Tuto otázku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zodpověděl v již zmíněném usnesení č. j. 1 As 436/2017 - 43. S odkazem na předchozí

rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu konstatoval: „...žalobce nemůže mít újmu z toho, že omylem zvolil nesprávný žalobní typ, nehledě na to, zda judikatura ohledně této otázky doznala změn, byla jednotná, nejednotná či byla již sjednocena, popř. ohledně povahy toho kterého úkonu dosud judikováno nebylo. V takovém případě musí být žalobce poučen o tom, že soud odlišně hodnotí povahu úkonu či nečinnosti správního orgánu, které mají být soudem přezkoumány, a vyzván, aby tomu přizpůsobil obsah žaloby.“ Současně ale také dodal, že „vyzývat žalobce k úpravě žaloby z povahy věci není nutno, pokud je z okolností jasné, že žalobce zvolil nesprávný žalobní typ úmyslně, popř. pokud odmítnutí ‚nesprávné‘ žaloby nemůže způsobit žalobci újmu (např. pro projednání ‚správného‘ žalobního typu nejsou splněny procesní podmínky, nebo žalobce zároveň podal ‚správnou‘ žalobu, která bude věcně projednána).“ Nejvyšší správní soud uvádí, že v nyní posuzované věci bylo na místě vyzvat stěžovatelku ke změně žalobního typu, a to za podmínky, že by byla žaloba proti rozhodnutí věcně projednatelná, tzn., jestliže žaloba byla podána v otevřené lhůtě. Ke změně relevantní judikatury došlo v době, kdy stěžovatelka podávala svou žalobu proti nezákonnému zásahu (září 2019), a proto jí nelze klást k tíži, že zvolila nesprávný žalobní typ, jehož použití vycházelo z předchozí rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 2 As 41/2008 - 77).

[22] Nyní soudu nezbyvá, než se vypořádat s poslední (v této věci stěžejní) kasační námitkou spočívající v tom, od kterého okamžiku začala plynout dvouměsíční lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Podle § 13 odst. 1 kontrolního řádu platí, že „[n]ámitky proti kontrolnímu zjištění uvedenému v protokolu o kontrole může kontrolovaná osoba podat kontrolnímu orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení protokolu o kontrole, není-li stanovena v protokolu o kontrole lhůta delší.“ Z § 14 odst. 1 věty první vyplývá, že „[n]evyhoví-li námitkám vedoucí kontrolní skupiny nebo kontrolující ve lhůtě 7 dnů ode dne jejich doručení, vyřídí je nadřízená osoba kontrolujícího ve lhůtě 30 dnů ode dne jejich doručení tak, že jim vyhoví, částečně vyhoví, nebo je zamítne.“

[23] Obdobně jako u kontrolního protokolu, tak i u námitek proti kontrolnímu zjištění obecně platí, že takovéto vyřízení námitek není samostatně soudně přezkoumatelné prostřednictvím žalob dle soudního řádu správního. V usnesení ze dne 12. 2. 2004, č. j. 5 A 55/2001 - 68, Nejvyšší správní soud uvedl, že rozhodnutí o námitkách podle § 18 zákona o státní kontrole není úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti, a jde tak o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. V tomto usnesení soud konstatoval, že ze samotného protokolu o kontrole nevyplývá pro kontrolovanou osobu žádná povinnost zasahující do jejích práv.

[24] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 As 152/2012 - 43, však naopak vyplývá, že soudní přezkum rozhodnutí o námitkách dle § 18 zákona o státní kontrole se připouští v případech, kdy bylo kontrolním protokolem kontrolované osobě přímo uloženo i konkrétní opatření k nápravě, resp. byla v rámci protokolu přímo uložena kontrolované osobě povinnost, přičemž oprávnění k uložení takové povinnosti vyplývalo v souvislosti s prováděním kontroly pro kontrolní orgán ze zvláštního právního předpisu (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Afs 193/2016 - 31, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 105/2018 - 36). Tyto závěry lze

pokračování

přitom vztáhnout i na v současné době účinný § 14 odst. 1 kontrolního řádu, který navázal na dnes již neplatný § 18 zákona o státní kontrole.

[25] Jestliže je za okolností uvedených v předchozím odstavci připuštěn soudní přezkum rozhodnutí o námitkách, přičemž je zároveň nutno respektovat zásadu subsidiarity správního soudnictví zakotvenou v § 5 s. ř. s., lhůta pro podání žaloby začíná plynout teprve ode dne, kdy stěžovatelka obdržela „rozhodnutí“ o vyřízení námitek uplatněných proti opatřením uloženým prostřednictvím protokolu o kontrole. Námitky je v této souvislosti nutno považovat za „řádný opravný prostředek“ ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. Pokud zákon umožňoval stěžovatelce bránit se proti uloženým opatřením cestou opravného prostředku uvnitř státní správy, měla povinnost tuto možnost primárně využít a teprve po neúspěšném vyčerpání zákonem předvídaných opravných prostředků mohla bránit svá veřejná subjektivní práva cestou žaloby proti rozhodnutí u správního soudu.

[26] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žaloba (pokud by směřovala proti rozhodnutí o námitkách) by byla podána včas, v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Krajský soud byl za této situace povinen stěžovatelku poučit o možnosti změny žalobního typu (petitu) a v souvislosti s tím i o možnosti upravit označení předmětu přezkumu, neboť úkon, který byl žalován v režimu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, nemůže být s ohledem na rozdílná procesní pravidla napaden žalobou proti rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Kasační stížnost je důvodná, Nejvyšší správní soud proto zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu v souladu s § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku v odst. 26. V dalším řízení proto vyzve stěžovatelku k úpravě žalobního typu, a pokud stěžovatelka svou žalobu upraví, věc následně meritorně projedná.

[28] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu